

Въ лисичето царство, далече, далече, въ оная земя, дето е подъ бѣлитѣ облаци на кржгозора, настана голѣма радостъ. Въ две лисичи семейства се родиха две мъжки лисичета. Родиха се въ единъ день, и дветѣ съ бѣла ивица на шийката като герданче. Затова и дветѣ ги кръстиха съ едно и сѣщо име: Бѣлогушко.

Като че знаеха бащитѣ на двамата Бѣлогушковци, че ще имъ се родятъ юначни синчета, та бѣха приготвили вече по пълна изба съ храна. А като се родиха синчетата, седнаха въ избитѣ, и като седнаха, че като залапаха! Лапаха, лапаха, лапаха, та докато бащитѣ имъ се усѣтятъ, и двамата станаха юнаци надъ юнацитѣ.

— Бре! — викнаха бащитѣ имъ. — Както бързо растатъ,

тая есенъ като почнемъ да си избираме новъ царь, на мѣстото на стария дето умрѣ, току вижъ че сме избрали нѣкой отъ тѣхъ.

И бащитѣ и майкитѣ на двамата Бѣлогушковци грабнаха синчетата си и започнаха да ги обучаватъ на мъчната лисича наука: какъ да крадять пилета и кокошчици, какъ да ловятъ зайци, какъ да свличатъ рибата отъ колата на глупавитѣ рибари, какъ да прашатъ ловджийскитѣ кучета да си вѣятъ опашкитѣ по вѣтѣра и какво ли не още.

Майката и бащата на единия Бѣлогушко смѣтаха, че ако синътъ имъ стане царь, трѣбва всичко да може, всичко да знае и за всичко да е готовъ: и за добро, и за лошо. И затова често го оставяха да